

Regeringen baserer derfor sin politik på indadvendthed og en snæversynet dansk holdning på et tidspunkt, hvor andre lande diskuterer en forøgelse af ulandsbistanden. Hvor FN's generalsekretær, Kofi Annan, opfordrer til en fordobling af ulandsbistanden, så sætter vi den ned.

Det signal, vi dermed sender til omverdenen, er, at vi har nok i os selv, at det ikke længere er så vigtigt for Danmark at udjævne kløften mellem rige og fattige i denne verden, og at klodens miljøproblemer ikke er så alvorlige som først antaget. Det er og bliver et helt forkert signal at sende.

Hvordan regeringen vil overtage EU's formandskab og dermed lede EU-delegationen til FN-topmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg i år og argumentere for, at andre lande skal hæve bistanden, samtidig med at man skærer bistanden i Danmark, er en gåde for Det Radikale Venstre. Det er uforståeligt, at fokus er så snævert. Vi efterlyser udsyn.

Jeg har lyst til her at citere en tale, som Venstres daværende formand, Uffe Ellemann-Jensen, holdt på John Hopkins Universitetet i Washington tilbage i september 1995:

»Vi må gøre det klart for vores skatteydere, at de har et valg. Enten accepterer de rundhåndet bistand og handelsbegunstigelser til de fattige lande, eller også skal de bruge flere og flere penge på at forsvare grænserne, beskytte gader og stræder, behandle asylansøgere og huse og brødføde indvandrere, og disse sidstnævnte omkostninger kan måske i sidste ende blive meget større end omkostningerne for at forhindre en sådan udvikling.«

Spørgsmålet er, om partiet Venstre lytter. Spørgsmålet er: Hvor er den borgerlige anstændighed i den her sammenhæng? Jeg synes, debatten i dag har været fantastisk nyttig og meget illustrativ. Vi har fået illustreret, at det parlamentariske grundlag, som regeringen benytter sig af, har en indfaldsvinkel til det her spørgsmål, som fundamentalt adskiller sig fra den tradition og den konsensus, der ellers har præget dansk ulandsbistand gennem flere årtier.

Lad mig erindre om, at målsætningen om 1 pct. jo er en målsætning, som man fastholdt op igennem 1980'erne, på trods af at den danske økonomi var i en væsentlig anderledes og forværret situation, end den er i dag. I dag har vi rekordagtigt overskud på handels- og betalingsbalancer, og det er vi glade for; dengang var det udtryk for en reel prioritering.

Hvad er det så for et signal, man sender i dag? Det er et kedeligt signal, det er et trist signal, som Det Radikale Venstre er uenig i.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi selvfølgelig stemmer for det forslag til vedtagelse, vi selv har været med til at fremsætte.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører, derefter hr. Sjørnsen.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Regeringens redegørelse for Danmarks udviklings- og miljøsam arbejde med udviklingslandene indledes med nogle vældig sympatiske ord. Vi får at vide, at Danmark skal være blandt de absolut førende i verden, når det gælder om at bekæmpe fattigdommen i udviklingslandene.

Men det er jo ikke just det, der slår en, når man gennemgår regeringens forslag til finanslov. Der skal skæres, og der skal oven i købet skæres mange steder, hvor det går ud over de allerfattigste. Særlig to af de tre lande, som bistandssamarbejdet afbrydes til, hører til verdens allerallerfattigste, nemlig Eritrea og Malawi.

Begrundelsen for at afvikle bistanden har regeringen ikke brugt meget krudt på, og jeg synes, at måske fortjener i hvert fald Eritrea lidt særlig opmærksomhed. Her har regeringen lukket et par aviser, og det synes vi i Enhedslisten er dybt alvorligt, men vi synes ikke, at det skal være begrundelsen for at udfase en lovende indsats f.eks. på uddannelsesområdet i et af verdens fattigste lande. Jeg synes ikke, det er til at forstå, at det er den konklusion, man drager. Tværtimod skal man jo netop ind og give noget mere uddannelse, give befolkningen nogle ressourcer til at kæmpe imod en regering, der kan finde på at lukke den fri presse.

Kl. 17.25

Sundhed er jo et af de områder, der fremhæves af regeringen som et prioritetsområde i en fattigdomsorienteret udviklingsbistand, men linjen gennem nedskæringerne i programsamarbejdslandene tyder snarere på en nedprioritering af sundhed. Selv når bortfald af bevillinger til Eritrea, Zimbabwe og Malawi ikke tages med, foretages der en nedskæring på 20 mio. kr. inden for det område.

Også nedskæringer på andre landeprogrammer rammer de fattigste. I den pulje er det lande som Vietnam, Nicaragua og Bangladesh, der må holde hårdest for, mens flere mellemindkomstlande klarer skærene med en ubetydelig reduktion.